

รายงานการประชุมพฤษสภา

ครั้งที่ ๑/๒๕๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันอังคารที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา

ประธานพฤษสภา : วันนี้มี เลิศพระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะ
สมาชิกมาประชุม ๔๐ คนเป็นองค์ประชุม ทางน้ำในภาวะคับขัน พุทธศักราช
แล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ๒๕๕๔ พ.ศ. ๒๕๕๐ นายसानนท์
วาระที่ ๑ ร่างพระราชบัญญัติยก สายสว่าง ผู้แทนนครปฐมเป็นผู้เสนอ

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติยก เลิศ พระราช
บัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๕๕๔

พ.ศ. ๒๕๕๕

หลักการ

เพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำในภาวะคับขัน พุทธศักราช
๒๕๕๔

เหตุผล

เพราะพระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำออกมาในสมัยสงคราม ซึ่งมี
ภาวะคับขัน บัดนี้ภาวะคับขันในอดีตจะใช้กฎหมายฉบับนี้หมดไปแล้ว จึงสมควรที่จะ
ยกเลิกเสีย เพื่อให้เป็นผลดีต่อประชาชน

LIRT

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำใน
ภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๕๕๘ พ.ศ. ๒๕๕๐

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำในภาวะ
คับขัน พุทธศักราช ๒๕๕๘

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติ
ควบคุมยานพาหนะทางน้ำในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๕๕๘ พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราช
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำในภาวะคับขัน
พุทธศักราช ๒๕๕๘

พล.ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวา-
สวัสดี ร.น. (นายกรัฐมนตรี) : ร่าง
พระราชบัญญัติยกเลิกพระ
ราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำในภาวะคับขัน
พุทธศักราช ๒๕๕๘ พ.ศ. ๒๕๕๐
ที่เสนอมานี้มีหลักการว่า เพื่อยกเลิกพระ
ราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำใน
ภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๕๕๘

เหตุผล เพราะ พระราชบัญญัติ
ควบคุมยานพาหนะทางน้ำออกมาในสมัย
สงคราม ซึ่งมีภาวะคับขัน บัดนี้ภาวะ
คับขันในอันที่จะใช้กฎหมายฉบับนี้หมด
ไปแล้ว จึงสมควรที่จะยกเลิกเสีย เพื่อ
ให้เป็นผลดีต่อประชาชน

เหตุผลนอกจากนี้ก็คือว่า รัฐบาล
เองได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ในการที่ยก

LIRT

เลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่เป็นการทำให้เกิดความไม่สะดวกหรือเกิดความเสียหายแต่ประการใดในการที่จะควบคุมตามพระราชบัญญัติซึ่งเรามีอยู่แล้ว และในสารสำคัญรัฐบาลก็เห็นว่า เห็นสมควรให้ยกเลิกเสียได้โดยไม่มีอะไรที่จะทำให้งานในทาง การคมนาคมทางน้ำนั้นต้องเสื่อมเสียไป เพราะฉะนั้นหวังว่าสภานี้จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อไป

ไม่มีสมาชิกผู้ใดอภิปราย

ประธานพฤษสภา : พระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่มีสมาชิกผู้ใดประสงค์จะขอพูดตามข้อบังคับของเราเป็นอันว่า ให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ได้ทีเดียว

เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะทางน้ำในภาวะกับชั้น พุทธศักราช ๒๔๘๘ พ.ศ. ๒๔๘๘ นี้ ควรจะประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไปได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานพฤษสภา : พร้อมเพรียงไม่เห็นด้วยไม่มี เป็นอันว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกใช้เป็นกฎหมายได้ต่อไปร่างพระราชบัญญัติแก้ไข

เพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๔๘๘ ของนายจันทร์ โคมุทพงศ์ ผู้แทนปราจีนบุรี เป็นผู้เสนอ

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่) พ.ศ. ๒๔๘๘

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๔๗

เหตุผล

ในมาตรา ๑๔๗ ได้บัญญัติให้จ่ายเงินบำรุงท้องที่ซึ่งเก็บได้ในตำบลหนึ่งๆ นั้นออกเป็นส่วนๆ คือบำรุงท้องที่ภายในเขตตำบลร้อยละ ๖๐ บำรุงท้องที่ภายในเขตอำเภอร้อยละ ๒๐ บำรุงท้องที่ภายในเขตจังหวัดร้อยละ ๒๐ จะเห็นได้ว่าเงินบำรุงท้องที่ซึ่งเก็บได้ในตำบลหนึ่งจะไปจ่ายบำรุงท้องที่ใน เขตอีกตำบลหนึ่งแม้ในอำเภอเดียวกันก็หาได้ไม่ ปรากฏว่าแต่ละตำบลซึ่งมีเงินบำรุงท้องที่น้อยไม่พอจะจัดการทำนุบำรุงให้เป็นลำเป็นต้น จะจัดทำถนนหนทางก็ได้ปีละ ๔๐-๕๐ เมตร

เมื่อทำแล้วฉบับใหม่ก็จะลายหายไปและจัดทำขึ้นแทนของเดิม ไม่สำเร็จเสร็จสิ้นลุ่ลวงไปได้

จึงเห็นควรที่จะเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๗ ให้อำนาจคณะกรรมการอำเภอ โดยความเห็นชอบคณะกรรมการจังหวัดพิจารณา รวมเงิน ของตำบลอื่นใน อำเภอเดียวกัน จัดการทำนุบำรุงตามที่เห็นสมควร ประโยชน์จึงจะเกิดขึ้นอย่างแท้จริง

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร

(ฉบับที่...) พ.ศ. ๒๕๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควร แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่...) พ.ศ. ๒๕๘๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคท้ายของมาตรา ๑๔๗ แห่งประมวลรัษฎากร

“เงินบำรุงท้องที่ตาม (๑) ถ้าที่ประชุมกำหนดในท้องที่อำเภอใด โดยนายอำเภอ เป็นประธาน ลงมติเสียงข้างมากเห็นสมควรจะโอนเงินไปจ่ายบำรุงตำบลอื่นในท้องที่ อำเภอเดียวกัน และถ้าคณะกรรมการจังหวัดอนุมัติตามมตินั้นแล้ว ก็ให้ทำได้”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

นายวิจิตร ลุคิตานนท์(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง):ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พุทธศักราช ๒๔๘๘ นั้นหลักการว่า เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๔๗ โดยมีเหตุผลว่าในมาตรา ๑๔๗ ได้บัญญัติให้จ่ายเงินบำรุงท้องที่ซึ่งเก็บได้ในตำบลหนึ่ง ๆ นั้นออกเป็นส่วน ๆ คือบำรุงท้องที่ภายในเขตตำบล ร้อยละ ๖๐ บำรุงท้องที่ภายในเขตอำเภอ ร้อยละ ๒๐ บำรุงท้องที่ภายในเขตจังหวัด ร้อยละ ๒๐ จะเห็นได้ว่าเงินบำรุงท้องที่ซึ่งเก็บได้ในตำบลหนึ่งจะไปจ่ายบำรุงท้องที่ในเขตอีกตำบลหนึ่งแม้ในอำเภอเดียวกันก็หาได้ไม่ ปรากฏว่าแต่ละตำบลซึ่งมีเงินบำรุงท้องที่น้อยไม่พอจะจัดการทำนุบำรุงให้เป็นลำเป็นสัน จะจัดทำถนนหนทางได้ปีละ ๔๐—๕๐ เมตร เมื่อทำแล้วชนบิใหม่ก็ละลายหายไป และจัดทำชนบทของเดิมไม่สำเร็จเสร็จสิ้นล่องไปได้

จึงเห็นควรที่จะเพิ่มเติม มาตรา ๑๔๗ ให้อำนาจคณะกรรมการอำเภอโดยความเห็นชอบคณะกรรมการจังหวัดพิจารณารวมเงินของตำบลอื่นในอำเภอเดียวกันจัดการทำนุบำรุงตามที่เห็นสมควรประโยชน์จึงจะเกิดขึ้นอย่างแท้จริง

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้รัฐบาลได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่าในวิธีการซึ่งทางสมาชิกผู้เสนอได้เสนอขึ้นมานั้นก็ถือว่าเป็นประโยชน์สำหรับท้องถิ่นซึ่งว่าทางรัฐบาลก็เห็นชอบด้วยในวิธีการที่จะปฏิบัติเช่นนั้น เพราะฉะนั้นทางรัฐบาลก็คิดว่า ทางพฤษภานักงจะได้พิจารณา รับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ด้วยดี

นายพัน พรหมมัทธีกุล: ในการที่ข้าพเจ้าคิดใจอยากจะแสดงความกิตเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเรียนว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายเดิมเพราะว่าข้าพเจ้าได้มีโอกาสเป็นกรรมาธิการพิจารณาประมวลรัษฎากรฉบับแรกนี้เจตนารมณ์ครั้งนั้นที่เราวางกฎเกณฑ์ให้ทุก ๆ ตำบลได้รับส่วนแบ่งเฉลี่ยก็เพื่อจะตัดอิทธิพลของคณะกรรมการอำเภอไม่ให้ใช้อำนาจเอาเงินไปสร้างที่หนึ่งที่ใดอันจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำค่าสูง อาจจะเกิดการถือพวกถือพ้อง อาจจะคิดแสวงหาประโยชน์นานาประการเราจึงวางกฎเกณฑ์ไว้ว่า ทุก ๆ ตำบลต่างก็มีส่วนจะได้รับการแบ่งเฉลี่ยเงินบำรุงตำบลนั้นๆ ถ้าหากว่าเจตนารมณ์เดิมของกฎหมายมีอยู่เช่นนั้น และเมื่อได้ผู้ขอแก้ไขมาในรูปแบบนี้ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วย

การแก้ไขมาในรูปแบบถ้าหากว่าเราจะมองในแง่ว่าให้ใครเงินมาเท่ากัน ก็กัน ทำประโยชน์ก็ทำเสียแห่งหนึ่งให้มัน เป็น ประโยชน์ส่วนเฉลี่ยเป็นก้อนย่อย ๆ ทำแต่ละตำบลไม่ได้รับประโยชน์ทันตาเห็น นั่นก็ไปอีกแห่งหนึ่ง แต่ว่าอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าวิตกไปว่าถึงแม้ว่าจะรวมเป็น ก้อนก็จะไม่ได้งาน กลับจะทำให้ประโยชน์แทนที่จะได้รับมากทั่วหน้ากันทุก ๆ ตำบลนั้นก็ จะไม่ได้รับสมกับเจตนารมณ์ของสภาที่ออกกฎหมายฉบับนี้ไปเท่าที่เป็น อยู่ในสาเหตุที่ไม่ได้ประโยชน์ในการ ที่ใช้เงินแต่ละตำบลนั้นไม่ใช่อยู่งเงินเป็นก้อนเล็กก้อนน้อยอย่างเดียว อยู่ที่วิธีการของรัฐบาลควบคุมเงินจำนวนนี้ เราไม่ได้มีวิธีการควบคุมกันให้ทั่วถึงว่า ตำบลนั้นมีเงินจำนวนเท่าไร ได้ทำประโยชน์อย่างแท้จริงแค่ไหน เพียงไร รายละเอียดไม่มีวิธีการควบคุมอะไรเลย สภาจังหวัดเท่าที่ปฏิบัติกันมาแถมไม่มีอะไร ไม่มีโอกาสหรือไม่มีอำนาจหรือสิทธิ์อะไรที่จะเข้าไปถึงเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นการกระทำข้าพเจ้าก็ไม่บัง ใจที่จะทำ หนีคดีเตียนกรมการจังหวัด และกรมการอำเภอ แต่ก็เหมือนกันที่เอาเงินก้อนนี้ไปละลายเสียโดยไม่ทำให้เกิดประโยชน์แก่ท้องถิ่น ๆ เลย พยายามแสวงโอกาสเอาเงินจำนวน

นี้ไปเข้ากระเป๋าคด้วยวิธีการต่าง ๆ นานาเป็นต้นว่าจะเอาตำบลนั้นสำหรับปีนี้ ต้องการซ่อมแซม ทำนบสักหลังหนึ่งเพื่อประโยชน์แก่ ชาวนาตำบลนั้นก็เอาเงินก้อนนี้ไปซ่อมแซมทำนบ แต่ความจริงการซ่อมแซมทำนบแค่ไหน เพียงไรก็ไม่มีความควบคุมถึง ซ่อมกันทุกปีก็เอาเงินก้อนนี้ไป ทำนบนั้นจะซ่อมหรือไม่ก็ไม่ทราบตำบลโน้นมีความจำเป็นที่จะต้องทำสะพานเอาเงิน ไปทำสะพาน แต่สะพานนั้นจะสมกับจำนวนเงินที่เสียไปหรือไม่ เราก็มไม่มีวิธีการควบคุม ปล่อยให้ละลายละลายกันไปตามเรื่องราวฎเป็นเจ้า ของแกมีอำนาจที่จะควบคุมเงิน ก้อนนี้ที่จะเรียก ร้อง ประโยชน์ จากเงินก้อนนี้ แต่ทว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายยอมทราบแล้วว่า ราษฎรกับกรมการอำเภอเหล่านี้สำหรับชนบท สำหรับ ท้องที่ทั่ว ๆ ไปนั้นจะพอพูดกันได้เหมือนอย่างท่านผู้มีเกียรติพูดกันในสภานี้หรือไม่ เรายอมทราบอยู่แล้วว่าเป็นไปไม่ได้ เกือบจะไม่อยาก เห็นหน้านายด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นตาม หลัก ของ การร่าง พระราชบัญญัตินี้ ก็มี ความมุ่งหมายที่จะรวมเงินมา เป็นก้อน ทำเป็น แต่ละแห่ง ๆ ข้าพเจ้า ก็เป็นห่วง ว่าเงินก้อนนี้จะละลายไปโดยไม่ได้รับประโยชน์ ถ้าหากรัฐ-

บาลไม่ยืนยันว่าจะหาวิธีการควบคุมการ
ใช้จ่ายเงินก้อนนี้ให้เป็นไปโดยทันที ถ้า
รัฐบาลไม่ยืนยันที่จะหาวิธีการที่จะควบคุม
เงินก้อนนี้ให้สมกับค่าของเงินแล้วข้า-
พเจ้าก็ไม่เห็นชอบในการที่จะให้พระ
ราชบัญญัตินี้ออกไปเป็นกฎหมายและอีก
ข้อหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าขอฝากเป็นข้อสังเกต
แก่คณะรัฐบาลและท่านผู้มีเกียรติไว้ว่า
ขอให้ระวังในการที่จะเอาเงินนี้ไปใช้ประ-
โยชน์เพื่อเพิ่มอิทธิพลของตัว ข้าพเจ้า
ขอสมมติว่า นาย ก. เป็นผู้แทนของ
ราษฎรจังหวัด ข. นาย ก. ก็จะพยายามแสร้ง
เอาเงินก้อนนี้สร้างอิทธิพลของตัวเอาไว้
นี้ ข้าพเจ้าขอฝากข้อสังเกตเอาไว้ด้วย
นอกจากนี้ข้าพเจ้าก็ไม่มีข้อข้องใจอะไร
ข้องใจแต่เพียงว่าอยากจะให้ร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้เกิดประ โยชน์ตามเจ้าของ
ร่างซึ่งกลัวว่าจะไม่อะไร ได้ไม่เท่าเสีย
นายปพาพ บุญ—หลง ร่าง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
รัษฎากรที่ห้ามสมาชิกเสนอผ่านสภาผู้
แทนแล้ว ข้าพเจ้าข้องใจอยากจะเรียน
ถามว่าร่างพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับการ
เงิน ท่านนายกรัฐมนตรีรับรองแล้วหรือ
ยัง ก่อนที่ข้าพเจ้าจะอภิปรายต่อไปข้าพเจ้า
อยากจะขอทราบ

พล.ร.ต.ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
ร.น. (นายกรัฐมนตรี): ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ นายกรัฐมนตรีไม่ได้ลงนามรับ
รองก็เพราะว่า ได้พิจารณามาตรา ๕๓
แห่งรัฐธรรมนูญแล้ว คือในมาตรา ๕๓
แห่งรัฐธรรมนูญนั้น เจตนารมณ์ของ
มาตรานี้ที่ได้เขียนขึ้นไว้ เพื่อป้องกัน
มิให้บรรดาสมาชิก โดยเฉพาะสมาชิก
สภาผู้แทนในการที่จะเสนอร่างพระราช-
บัญญัติอื่น เป็นการ เลิกล้ม หรือ ผ่อนผัน
หรือว่าลดย่อนเกี่ยวกับ รายได้ของรัฐเพื่อ
ที่จะหาความนิยมในเขตเลือกตั้งของตน
ก็มี เจตนารมณ์ในมาตรา ๕๓ เป็นไปใน
ประการนั้นแล้ว สำหรับพระราชบัญญัตินี้
ไม่ได้เป็นไปเช่นนั้น กล่าวคือเงินบำ-
รุง ท้องที่ ซึ่งจัดเก็บอยู่นั้น ก็คงจะเก็บอยู่
ในลักษณะอย่างนั้น เป็นแต่ว่าวิธีการที่
จัดแบ่งนั้นแต่เดิมเก็บเป็นตำบลไป ตำบล
นั้นก็เอาไปใช้จ่าย บัดนี้ก็จะเปลี่ยนวิธีการ
ในการ จ่ายเงิน ก้อนนี้ ด้วยว่า โดย อำเภอ
พร้อมด้วยกำนันผู้ใหญ่บ้านจะได้ประชุม
กันและเห็นว่าควรจะทำงบตำบลให้หนักก่อน
หลังซึ่งหย่อนกว่ากันก็ทำได้ แต่ไม่กระทบ
กระเทือนเงินรายได้ไปประการใด เกี่ยว
ด้วยมาตรา ๖๓ นี้ รัฐบาลก็พร้อมที่จะตี
ความในทางที่แคบอยู่ว่า ถ้าจะตีความใน

ทางที่กว้างแล้วพระราชบัญญัติต่าง ๆ นั้น ที่เสนอมานี้แล้วมีเรื่อง ซึ่งรัฐบาล จะต้องจ่ายเงินทงสน เมื่อเช่นนั้นแล้วก็ไม่มีการพระราชบัญญัติฉบับใดจะเสนอขึ้นมาได้โดยรัฐบาลไม่รับรองก็เป็นการผิดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ รัฐบาลก็พิจารณาว่า พระราชบัญญัติฉบับนั้นนี้ไม่ได้ได้อยู่ในความบังคับของมาตรา ๕๓ ซึ่งนายกรัฐมนตรีจะต้องลงนามรับรอง

พระยาสุเมธพิพิธ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อภิปรายเมื่อกันมีประเด็นอยู่สองประเด็นซึ่งเกี่ยวกับการปฏิบัติของกระทรวงมหาดไทย เพราะฉะนั้นจึงเห็นสมควรจะได้ชี้แจงให้สถานที่รับทราบข้อเท็จจริงไว้ด้วยดีด้วย ในประเด็นที่หนึ่งท่านได้อภิปรายได้กล่าวถึงเจตนารมณ์ของกฎหมาย อีกประเด็นหนึ่งก็คือว่า ในทางปฏิบัติท่านมีความข้องใจและฝากไว้ถึงเรื่อง การจับจ่าย ใช้จ่ายเงิน รายจ่ายไป ในทางที่ไม่ได้ประโยชน์สมประสงค์นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนวิธีการ ปฏิบัติ ให้ทราบเสียก่อน เงินบำรุงท้องถิ่นการที่ตำบลใดจะไปจัดทำสิ่งใดขึ้นได้นั้นก็เป็นหน้าที่ของอำเภอและกำนันตำบลนั้น ๆ ซึ่งเป็นผู้รู้ ความประสงค์ของราษฎรแต่ละตำบล ๆ

ก็ได้จัดทำโครงการขึ้นว่ามีทุน อยู่เท่าไร จะทำอะไรแล้ว ได้เสนอโครงการ นั้นมา ยังจังหวัด จังหวัดนั้นก็พิจารณาอีก ครั้งหนึ่งโดยผ่านสภาจังหวัด เมื่อได้เป็นที่ตกลงเห็นชอบกันแล้ว จึงได้ส่งมากระทรวงมหาดไทยทาง กระทรวงมหาดไทยนั้นมีกรรมการ อยู่ชุดหนึ่งซึ่งมี ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน กรรมการพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่วิชาการของกระทรวงต่าง ๆ หลายกระทรวง เราก็พิจารณากันแต่ละราย ๆ ว่า เราจะขุดบ่อน้ำ ขุดสระน้ำ ทำสะพาน ทำถนนนั้น เป็นการสมควรเพียงใดหรือไม่ เมื่อกรรมการของรัฐบาล ได้พิจารณา เห็นชอบจึงส่งอนุมัติให้ทำไป ในการจัดทำนั้นก็ยอมเป็นหน้าที่ของท้องถิ่นยอมจัดทำไปแต่ว่าการ เบิกนั้นจะต้องเบิกให้ตรงกับรายการ และจำนวนเงิน คลังจึงจะจ่ายให้การปฏิบัติที่เป็นดังกล่าวนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าข้อข้องใจของผู้อภิปรายคงจะคลายไปได้ด้วยไม่มีผู้แทนคนใด หรือนายอำเภอคนใดจะทำการ ได้ โดยผลการ ของตนเองตาม อารมณ์ของของของตนนั้น การปฏิบัติของเรา เรียกว่า ได้มีทาง บังคับกัน อย่างรัดกุมดัง กล่าวมาแล้ว ที่นี้เจตนารมณ์ของกฎหมาย นี้ความจริงที่ท่าน อภิปรายมานั้นเป็นการ

ถูกต้อง คือหวังที่จะให้ได้เงินที่เก็บจาก
ท้องถิ่นนั้นบำรุงท้องถิ่นนั้นเอง แต่การ
ปฏิบัติเช่นนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏขึ้นว่า ถ้า
ทำเป็นตรง ตรง เช่นนี้ แล้วผลที่ได้คือที่
ปรารถนาไว้เต็มนั้นจะไม่สมความปรารถ
นา ยกตัว อย่าง ว่า การ เก็บ เงิน บำรุง
ท้องถิ่นที่โตมานั้นแต่ละตำบลไม่เสมอภาค
กัน บางตำบลได้เพียงมีละร้อยสองร้อย
บาท แต่บางตำบลก็ได้สองสามพันบาท
ที่ตำบลที่ได้เงินมากก็สามารถทำสิ่งสา
ธารณูปโภคขึ้น ในท้องถิ่นนั้น เพื่อให้เป็น
สาธารณประโยชน์แก่ประชาชนได้ แต่
ตำบลที่ได้มีละร้อยสองร้อยบาทนั้น แม้
ว่าปรากฏว่าราษฎรอดน้ำ ไม่มีน้ำจะกิน
จะเอาเงินนั้น มาลง ขุดสระ สระน้ำสัก สระ
หนึ่งเช่นนี้ ก็ปรากฏว่าจะต้องรอไป ๔
- ๕ ปี เพราะ สระหนึ่งกว่าจะขุด ได้จะ
ต้องใช้เงินเป็นพัน ๆ การที่กฎหมายวาง
หลักไว้ว่าตัวใครตัวมัน ไม่ต้องพึ่งพาอาศัย
กันนั้น เรียกว่าเป็นผลดีใน ทางจิตใจ
แต่ถ้าเมื่อคิดถึงงานแล้วกลับจะเป็นผลร้าย
คือว่าเงินที่ให้ไปนั้นแทนที่จะได้ประโยชน์
กลับไม่ได้ประโยชน์ ทำอะไรไม่ได้ ที่
เมื่อคำสั่งที่สำคัญสิ่งที่เป็นส่วนใหญ่ไม่ได้
ก็ไปทำกันสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ก็เอาเงินปีละ ๔
- ๕ ร้อย ๒ - ๓ ร้อย ไปละลายเสียหมด

เพราะฉะนั้นการที่ทางสภาผู้แทนได้ เสนอ
ร่างกฎหมายฉบับนี้มาใหม่ วางกำหนด
การแบ่งเงินว่า ให้ตำบลต่าง ๆ แต่ละ
อำเภอทยอยม จะเอาเงิน นี้ไปเฉลี่ยหมุน
เวียนกัน เพื่อให้สามารถทำกิจการที่ราษฎร
แต่ละตำบลต้องประ สงค์ ให้สำเร็จผลสม
ความปรารถนาเท่านั้น ถ้าพูดไปในทางจิต
ใจก็อาจจะเรียกว่าไม่ได้จิตใจ แต่พูดถึง
ผลของงานแล้วข้อนี้แหละอาจ จะทำ
ให้ผลของงานให้สำเร็จประโยชน์ขึ้น
ได้ และเมื่อได้ทำการงานให้สำเร็จประ
โยชน์ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าได้ผลใน
ทางจิตใจเหมือนกันยกตัว อย่าง ดัง สระ
น้ำเมื่อก่อนว่าตำบลนั้นจำเป็นที่สุดจะต้องขุด
สระน้ำ เพื่อให้ราษฎร ได้มีน้ำบริโภคน้ำ
ตำบลนั้นมีเงินเพียง ๕๐๐ บาทไม่สามารถ
ที่จะขุดสระน้ำนั้นได้ก็จะไปขอเอาเงิน
จากตำบลอื่นเขา ไปแบ่งเอาเงินตำบล
อื่นเข้ามาให้เพียง พอ ได้ขุดสระน้ำขึ้นสำ
เร็จได้ การที่ทำดังนี้ก็หมายความว่าขึ้น
ตำบลนี้ได้เอาเงิน ตำบลอื่นมา ทำกิจการ
ให้เสร็จไปแล้ว ปีหน้าก็เอาเงินตำบลของ
ตัวไปให้ตำบลอื่น ก็หมุนเวียนเปลี่ยนกัน
ไป แปลว่าคล้ายกับสหกรณ์ได้ช่วยเหลือ
ซึ่งกันและกัน กิจการก็สำเร็จขึ้นเป็นผล
สมความประสงค์ และในวิธินหากจะสง

สยไปว่าอำเภอจะทำโดยวิธีเลือกที่รักมักที่ชัง ตำบลไหนที่ตัวชอบตัวประสงค์ก็จะรวบรวมเอาเงินตำบลอื่น ๆ มาทำแต่ในตำบลนั้น เช่นนี้คงเป็นไปได้เพราะในกฎหมายได้บัญญัติไว้แล้วว่า การที่จะเอาเงินตำบลใดไปสนับสนุนทำกิจการในตำบลอื่นได้นั้น กำนันในตำบลนั้นทุกตำบลก็จะประชุมกัน โดยมี นายอำเภอเป็นประธาน เมื่อปรึกษาตกลงกันแล้ว จึงจะยุติและต้องเสนอไปยังจังหวัด จังหวัดต้องผ่านสภาจังหวัดและต้องเข้ามายังกรรมการของกระทรวง เป็นลำดับเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นการที่นายอำเภอจะทำอะไรก็ตาม อารมณ์ของตัวนั้นก็ย่อมไม่มีโอกาสจะทำได้ดังที่ได้เรียนมานี้ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายคงจะเข้าใจในข้อเท็จจริงนี้

นายพัน พรหมมัทธกุล : ตามที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยได้กรุณาชี้แจงมานั้น ข้าพเจ้าเองก็เข้าใจว่าจะไม่ได้มีความรู้สึกไม่ได้พบได้เห็นเหตุการณ์อย่างนั้นมา ก็ทำไม่ ข้าพเจ้าเองก็ได้เป็นผู้แทนราษฎรเป็นลูกบ้าน นอกยอม ได้ผ่านเหตุการณ์และกิจการเช่นนั้นมาอย่างดี วิธีการที่วางไว้ อย่างนั้นท่านก็นึกว่าเป็นวิธีการที่รักภูมิพอ แต่ว่าในข้อเท็จจริงนั้นเวลา

ลงมือปฏิบัติแต่ละท้องที่แต่ละตำบลเราก็ทำโดยให้นายอำเภอหรือ ปลัดอำเภอออกไปเป็นผู้จัดทำและเขียนใบสำคัญเอาเงินก้อนนั้นไปใช้ เขียนใบสำคัญหักกลับมา การกระทำนั้นหา ได้มีคณะกรรมการตั้งเป็น คณะกรรมการชั้นพิจารณา กำหนดกิจการนั้นให้เป็นไปด้วยดี ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยพบเห็น ราษฎรเจ้าของท้องที่แกก้งก้อยหรือ ตริยมค้อยที่จะถูกเกณฑ์เท่านั้น อย่างสมมติว่าทำสะพานเงินของท้องที่ชื่อเหล็ก ชื่อเครื่องตะปูชื่อ น้อยตเจ้าบ้านก็ไปตัดเสา สะพานมากี่สร้างเป็นสะพานขึ้นแต่ในแง่อย่างนี้ท่านรัฐมนตรีอาจชี้แจงว่าเงินน้อย ก็ต้องเอาแรงราษฎรหาไม่มาช่วยบ้างดี ตรงกันข้ามดังหากว่าเอาเงินไปรวมกันหมดแล้วไม่ต้องพึ่งราษฎร นี่ปัญหาข้อเท็จจริงเดียวกันไม่รู้จักจบ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าขอยืนยัน ถ้าการนี้ไม่เป็นเรื่องเลือกที่รักมักที่ชัง เงินบำรุงท้องที่อาจจะ ขุดสระในตำบล ในอำเภอไล่ไปไล่มา สระอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้ากลัวว่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ไม่อยากจะให้เป็นเสีย อาจจะไปอยู่ในบ้านนายอำเภออาจจะไปอยู่ในบ้าน ปลัดอำเภออะไร ทำนองนี้ ครึ่งหนึ่งพวกสมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านให้ถูกเรีย ไร ไปชุกชอนนี่เมื่อ

รัฐบาลสมัยจอมพล บางแห่งก็ได้บ่อนักเกิดประโยชน์บางคนก็เห็นว่าเกิดประโยชน์อย่างมาก บ่อนักใช้แต่บางแห่งมันไม่เป็นบ่อนัก ไปสร้างถึงสาธารณเก็บน้ำฝนเพื่อราษฎร ราษฎรที่ไหน สร้างไว้ที่อำเภอราษฎรก็ต้องมากินน้ำที่อำเภอจนได้ แต่จำนวนของน้ำที่ใช้ ชาวเขาก็ไม่กล้ายืนยันทำนองนี้มีอยู่เสมอ และอีกอย่างหนึ่งความร่างเติมยกย่องเสรีภาพของชาวบ้านหรือชาวชนบทอย่างเหลือเกิน ก็ทำอะไรได้มีที่ดินของท่านไม่มีมูลค่าที่จะเก็บบูรณะท้องที่อะไรใหญ่โต แล้วก็ต้องเป็นไปตามฐานะแห่งท้องดิน ชนบทนั้น จะมาบันทึกไปไม่ได้และทุกแห่งก็มีสิทธิจะได้รับเงินบูรณะของตัวไปตามทางตาม โอกาส แต่ถ้าหากว่ารัฐบาลนี้และสภาผู้แทนราษฎร มีเจตจำนงที่จะ บูรณะท้องที่ให้เจริญ ให้เป็นที่อุดมไปด้วยทำเลประกอบอาชีพที่อยู่ที่อาศัยวิเศษวิโสขึ้นแล้ว ชาวเขาเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ถูกต้อง ถ้าหากว่าเสนอร่างพระราชบัญญัติขอเงินเพื่อบูรณะชนบทแล้วให้เอาเงินบูรณะ ท้องที่มาใช้เป็นปีๆเช่นนั้น ชาวเขาเห็นว่าจะได้ประโยชน์ความมุ่งหมาย ทำรูปนั้นก็เหมือนกัน ชาวเขาเห็นไปในทางว่าไม่ได้ประโยชน์ เอา

เงินราษฎรไปตามทุกตำบล ถึงจะได้ประโยชน์น้อยก็เพื่อชาวบ้านจะได้เห็นว่า "นี่เป็นประโยชน์ของท้องที่ของเรา" จะได้กระตือรือร้นกันก็ยิ่งดี หรือตำบลบางแห่งผู้ พังชาวบ้าน ไม่มีกำลังพอจะได้มานิดหน่อยเพื่อได้นำเข้ามาเข้ามาได้ก็ยิ่งดี บ่อนักไม่ได้บูรณะอะไรเลย ไปขุดบ่อน้ำที่บ้านนายอำเภอขุดบ่อน้ำ ที่ว่าการใกล้ๆ อำเภออะไรนี้ หรือว่าไปแต่งถนนรอบๆ อำเภอเสีย ไปตั้งถนนในตัวอำเภอเสีย เพราะ เขาว่า ชาวหลวง ตรวจการ ภาคหรือเสนาบดีจะไปตรวจ เช่นนี้ ชาวเขากลัวเหลือเกินในเรื่องนี้ แทนที่เจ้าของเงินจะได้รับประโยชน์ตามเจตนารมณ์ของเรา นั้นไม่ได้ประโยชน์อะไร ทุกท่านเรียก กำนันผู้ใหญ่บ้านมาประชุม แต่ กำนันผู้ใหญ่บ้าน กับนายอำเภอนั้นเป็นอย่างไร ท่านยอมทราบดี ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญมหาดไทยก็เคยเป็นพนักงานมาตั้งแต่เลิกท่านยอมทราบดีว่าเป็นอย่างไรกัน และข้าราชการ กับ ราษฎร ก็ยิ่ง รู้สึก เป็น นาย เป็นบ่าวอยู่นั้นแหละ และเปลี่ยนแปลงการปกครองมา ๑๕ ปี ราษฎร ก็ยังถือเป็นนาย เป็นบ่าวอยู่นั้นแหละ บางแห่งราษฎร ถือว่านายอำเภอเป็นพ่อ เรียกเจ้าเมืองเป็นพ่อเรา ยังไม่ทำลายอนันต์ได้ เพราะฉะนั้น

ประชุมร่วมกับอำเภอ จะ สมเจตนาหรือ
ร่างกฎหมายที่เสนอมาไม่ใช่เจตนาธรรมดา
ของร่างนี้ ไม่ได้ผล เพราะฉะนั้นไหน ๆ
กฎหมายฉบับนี้ออกมาแล้วท่านผู้เกี่ยวข้อง
แห่ง พฤษภา ๓๑ ก็ ไม่เคยที่จะขัดข้อง
พร้อมเสมอที่จะรับ สนับสนุน รัฐบาล นี้
เมื่อเรามีความ คิด ผิด เห็น ขัดแย้งก็ตาม
เราก็เพียงตั้งข้อ สงเกตใน ฐานะมิตรดีไม่
อยากให้มีใครที่รักของตนไปสู่ในทางที่ไม่ดี
คอยท้วงติงกันไว้ เจตนาของ ข้าพเจ้ามี
อย่างนั้น ขอ ให้องค์การบริหารให้รักคุณกว่า
เดิม เดิมข้าพเจ้าคิดว่าที่ รัฐมนตรีมหาด
ไทยแสดงมา ข้าพเจ้าก็เห็น เพราะฉะนั้น
ขอให้กระ้าง ไหน ๆ จะเอากฎหมายรูป
นี้ ข้าพเจ้าไม่ว่าเอาเถอะ แต่พิจารณาให้
แล้วจึงวางหลักที่ ข้าพเจ้าคิดว่าผลิตคน
วางคนมาให้เสร็จ คือการ โอนคนมาในตำแหน่ง
นี้ก็ไม่งามเท่าหลักเดิม เจตนาธรรมดา
ใหม่ข้าพเจ้าว่าไม่งามกว่าเจตนาธรรมดา
อยู่

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ : ข้าพ
เจ้ามีความปรารถนาที่จะพูดเกี่ยวกับร่าง-
พระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่บ้าง หากแต่ว่า
รัฐบาล ท่าน หนึ่ง หนึ่งเสียเฉย ๆ ข้าพเจ้า
เองก็ จะ ขอ ประทาน กราบ เรียน ตามว่า
ข้าพเจ้าจะมีโอกาสพูดได้อย่างไรบ้าง

ประธาน พฤษภา ๓๑ : อนุญาต
ให้พูด

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ : ขอบ
พระคุณ ร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้
ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าหากว่าเราได้รับเงินเจต
นาธรรมดาตามที่ท่านสมาชิกอีกผู้หนึ่งได้กล่าว
ไว้แล้วอีกสักเล็กน้อย ก็คงจะทำความกระ
้างให้แก่สถาบันบ้างไม่มากก็น้อย เจตนา
ธรรมดาเดิมที่เรา มี พระราชบัญญัติเกี่ยวกับ
เงินบำรุง ท้อง ทาษา นั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
หลายท่านที่หนึ่งในท้องที่จะจำได้ว่า เมื่อก่อน
นั้นเรามีกฎหมายสำคัญอยู่สองฉบับ
ฉบับหนึ่งเรียกว่าพระราชบัญญัติเก็บเงิน
ค่านา อีกฉบับหนึ่งเรียกว่าเก็บเงินค่าหัว
หรือพระราชบัญญัติรัชชูปการ เงินทุก ๆ
สตางค์แดงเดียวที่เก็บจากราษฎร หัวบ้าน
หัวเมืองมานมารวมอยู่ในเมืองหลวง เมือง
ใหญ่มาทำ เป็น ถนนลาดยาง ลาดซีเมนต์
อะไรหมด แต่พวกข้าพเจ้าอยู่ชนบทนั้น
ต้องท้องโคลนเย็บข้าวขาย เงินก้อนนั้นไม่
เคยถึงข้าพเจ้า ต่อมาสมัยหนึ่งข้าพเจ้าจำ
ได้ว่า ก็รัฐบาลบรูซอาวโสตได้เป็นรัฐ
มนตรีว่าการ กระทรวง การคลัง ท่านมี
กุศลเจตนาที่จะให้ ประชาษฎรทั่ว
ประเทศได้รับเงิน ๆ สตางค์ที่ได้อุทิศให้
กับรัฐบาลนี้ ให้ได้กลับมาทอนบำรุงตัวเขา

จึงได้มีกฎหมายฉบับนั้นขึ้น เรียกว่า
 "เงินบำรุงท้องที่" ร่างเดิมท่านเขียนมา
 เพียง ๕๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ในขณะที่
 ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกอยู่ด้วย และได้พยายาม
 ตีรองกันกับท่าน ในที่สุดได้เขียนขึ้นเป็น
 ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ว่างบรรดาเงินทั้งหลาย
 และที่จัดเก็บได้จากราษฎรนั้นเก็บได้จาก
 ตำบลใดเท่าใดก็ส่งไว้สำหรับบำรุงใน
 ตำบลนั้น ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ที่เหลืออีก
 ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ที่ท่านรัฐมนตรีรวมทั้ง
 ท่านนายกรัฐมนตรีรวม ๓ ท่านด้วยกัน
 กล่าวไว้คืออีกทำอะไรไม่ได้ ๔๐ เปอร์-
 เซนต์ ทำทางหายใจให้ท่านแล้ว ตำบล
 นั้นเก็บมาร้อยหนึ่ง อำเภอร้อย ตำบล
 ร้อย ๔๐ เปอร์เซ็นต์ เค้าเอามาแล้ว
 สำหรับให้อำเภอ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ อำเภอ
 ไหนจังหวัดอะไร ที่เห็นว่าสำคัญก็อีก
 ๒๐ เปอร์เซ็นต์ พะไปได้ นอกจากนั้น
 สมมติว่าอำเภอหนึ่งมีร้อยตำบล จังหวัด
 มีเงินก่อนพระเธอ อำเภอไหนจะทำอะไร
 ในร้อยตำบลที่ท่านได้มา ๒๐ เปอร์เซ็นต์
 นั้นเต็มได้หรือว่าจะพะ ที่เที่ยวทง หมกก็ได้
 ถ้าหากว่าท่าน พุดอย่างนี้ พวกเราคงจะ
 เข้าใจ แต่ท่านพูดว่าเงินที่ได้นั้นไม่เพียงพอ
 แต่หาได้พุดว่า ๔๐ เปอร์เซ็นต์นั้นได้
 ไปอยู่ที่ไหน ไม่เอามารวมกันได้ การที่
 จะนำ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ นาพกนาแรงเขาทำ
 มาแล้ว เจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้

เดิมทำมาแล้วกระจายไปเช่นนั้น ข้าพเจ้า
 เป็นผู้หนึ่งวิตก ข้อวิตกอันหนึ่งมีอยู่ว่า
 ทั่วท่านนายอำเภอท่านกำนันและแม่ ท่าน
 รัฐมนตรี ข้าพเจ้าก็วิตกเหมือนกัน และ
 ข้อวิตกนั้น ข้าพเจ้าได้ทำจนระมัดแล้ว
 ข้าพเจ้าอยากจะ ขอ ทวน ความ เข้าใจ กับ
 ท่านรัฐมนตรีมหาดไทย ซึ่ง ท่าน เคยเป็น
 ข้าหลวงประจำ จังหวัดพิษณุโลกพล เมือง
 จังหวัดพิษณุโลกมากกว่าพิจิตร ทั้งนี้
 เพราะอะไร เพราะผู้ใหญ่ท่านรู้หาฟังไม่
 ไม่ค่อยดี ในที่สุดก็ทำตนเป็นแมลง
 อ่อน ลูกคนไหนร้องไห้มากหนอย ก็
 ได้กินนมมาก ในที่สุดพิษณุโลกของท่าน
 ได้เงินไปมาก การศึกษาทุกสบุตรกุลธิดา
 มากกว่าพิจิตรของข้าพเจ้า จังหวัด
 ที่เป็นของข้าพเจ้ามีพลเมืองมากกว่า มี
 เด็กนักเรียนมากกว่า มีครูมากกว่า เมื่อ
 ข้าพเจ้ามาเป็นผู้แทนได้ตั้งกระทู้ถามสมัย
 นั้นคุณหลวงสินธุ์ เป็นรัฐมนตรี และ
 ในที่สุดก็กรุณาเฉลยตาม หัว ของเด็ก
 จังหวัดไหนมีเด็กมากก็ได้มาก จังหวัด
 ไหนมีเด็กน้อยก็ได้น้อย อย่างนี้ ข้าพเจ้า
 วิตกยิ่งกว่านั้น ขนาดชนกำนันชนนาย
 อำเภอชน รัฐมนตรี แล้ว ไปร้อง ตั้ง น
 ร้อง ให้เขาท่านกว่าได้ไปแล้วไม่พอและ
 หยตกอนให้ตำบลไหน ตำบลไหนเขา
 ได้หมื่นเอาพันให้เขา ก่อน แล้วที่สอทำ
 กี่ยกเงินขึ้นมา ข้าพเจ้าพอใจ แต่การจ่าย

ตามกฎหมายฉบับนี้เป็นการจ่ายขาดข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย และเมื่อจะบอกว่าไม่มีเงินแล้วก็ ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ไปไหน ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อท่านจะเจดีย์ไปได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเท่าที่ท่านเสนอมา ข้าพเจ้ามีข้อค้าน้อยนิดเดียวก็คือว่าการจ่ายนั้นเป็นการจ่ายสูญและท่านนายอำเภอผู้เป็นประธานและท่านซึ่งอยู่ในอำนาจของท่านแล้วแต่จะเข้าไปไหนก็ไปด้วย ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย แต่ถ้าจะเปลี่ยนกฎหมายนี้ไว้ในคำบดอื่น ๆ ซึ่งต้องการจะบำรุงแล้ว ยืมไปโดยไม่เป็นการจ่ายขาดแล้วอย่างนี้ ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย

ประธานพฤษสภา : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมพิจารณา ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๑ คน

ประธานพฤษสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานพฤษสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้พิจารณาต่อไป จะส่งกรรมวิธีการอะไร หรือว่าจะพิจารณารวดเดียว

พล. ร.ต. ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ (นายกรัฐมนตรี) : ขอรวดเดียว ประธานพฤษสภา : รัฐบาลขอพิจารณารวดเดียว ขอให้เลขาธิการอ่าน รักษาการเลขาธิการรัฐสภา : ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่...) พ.ศ. ๒๔๑๘ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ : มาตรา ๓ ข้าพเจ้าขอประธานเสนอแปรญัตติ ดังนี้ วรรค ๒ ของมาตรา ๓ ความเดิมมีอยู่ว่า เงินบำรุงท้องที่ ตามอนุมาตรา ๑ ที่ที่ประชุมกำหนดในท้องที่อำเภอใด โดยนายอำเภอเป็นประธาน ลงมติเสียงข้างมาก เห็นควรจ่ายเฉลี่ยโอนเงินไปช่วยบำรุงตำบลอื่นในท้องที่อำเภอเดียวกัน และถ้าคณะกรรมการ จังหวัดอนุมัติตามมติ นั้นแล้วก็ให้ทำได้ ข้าพเจ้าขอประธานเสนอแปรญัตติ ดังนี้ เงินบำรุงท้องที่ตามอนุ ๑ ที่ที่ประชุมกำหนดในท้องที่อำเภอใดโดยนายอำเภอเป็นประธาน ลงมติเสียงข้างมากเห็นสมควรที่โอนเงินให้ตำบลอื่นในท้องที่ตำบลเดียวกัน ยืมไปบำรุงตำบลนั้น ข้าพเจ้าขอซ้ำอีกที่หนึ่ง ลงมติเสียงข้างมากเห็นสมควร จะยืมเงิน

LIRT

ช่วยบำรุง ของตำบลใด ไปบำรุง ตำบลใด ในท้องที่อำเภอเดียวกัน ต่อไปอีกคงเติม ท่านผู้ใดเห็นด้วยขอได้โปรดรับรอง ญัตติ ของข้าพเจ้า

รักษาการ เลขาธิการ รัฐสภา :
วัตถุประสงค์ ของการ แปรญัตติ ของท่าน สมาชิกเมื่อครั้ง ก็มีความสำคัญว่า ถ้าที่ ประชุมกันนั้น ในท้องที่ อำเภอใดโดย นาย อำเภอ เป็น ประธานลงมติเสียงข้างมาก เห็นสมควรจะโอนเงินให้ยืมไปช่วยบำรุง ตำบลอื่น ในท้องที่อำเภอเดียวกันและถ้า คณะกรรมการ จึง หวัค่อนุมัติตามมติเห็น แล้วก็ให้ทำได้

พระยาสุนทรพิพิธ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): ในเรื่องนี้ คือว่าในการจ่ายเงินที่จะให้เป็นการยืมกัน นั้น ในทางสภาผู้แทนก็ได้อภิปรายกัน มาแล้วเหมือนกันส่วนรัฐบาลนั้นก็เห็นว่า เมื่อก่อให้เกิดภาระผูกพันกันเช่นนี้แล้วมัน จะเป็นการยุ่งยากแก่การ ปฏิบัติการ ไป อีกมากมายหลายประการซึ่งเห็นว่าไม่เป็นการเหมาะสมเป็นการสมควรที่จะให้ ดำเนิน การไปตามที่ท่านผู้แปรญัตติได้เสนอมานี้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าเราสำคัญเข้าใจไปว่าเราจะ ขอมากไป คือในกฎหมายเดิมเห็นว่าเงิน แต่ละตำบลก็สำหรับจ่ายในตำบลนั้น ที่ เพราะเราจะเอาเงินแต่ละ ตำบลมา รวม

กันเพื่อจ่ายให้ตำบลต่าง ๆ นั้นเอง แต่ว่า มันอาจจะเกิดผลผิดเวลา ไปบ้างเช่นนี้ เราก็ควรคิดถึงว่าราษฎร ใน อำเภอหนึ่ง นั้นแม้ใน ตำบลเขาก็ คงมีความสัมพันธ์ เกี่ยวเนื่องกันทุกๆ ประการ ในการที่เรา จะแยกตำบลใดให้ตกชากนั้นแต่ละตำบลไม่ ให้มีการสัมพันธ์ ไม่มีการ ร่วมมือกัน ไม่มีการสหกรณ์กันเสียแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเราจะทำลายจิตใจให้ราษฎร แต่ละ ตำบลต่างเป็นอิสระ ถ้าเราทำอย่างนี้ทำ ไม่คิดถึงถึง หมู่บ้าน โดยให้ หมู่บ้าน ละ ๒๐-๔๐ บ้านใครบ้านมันไปละ ข้าพเจ้าขอให้พิจารณาว่า หลัก การที่ร่วมกัน ร่วมทั้งกิจการที่จะเป็นประโยชน์แก่ท้องที่ ในอำเภอนั้นเอง ในการที่แต่ละตำบล ได้รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันนั้นข้าพเจ้า ให้รู้จักเป็นพวกเดียวกัน ไม่ใช่ดำเนินการ แยกจิตใจแต่ละตำบลให้อยู่เป็นอิสระ การ ปฏิบัติก็อย่างนี้เมื่อเกิดมีการกุยืมเกิดมีเจ้าหนี้ลูกหนี้แล้วใครเป็นผู้ทำ ภาระก็จะ เกี่ยวข้องมากมาย แล้วการยืมก็ไม่มีความ ปลอดภัยเมื่อถึงคราวแก้แค้นแล้วมันไม่ไหวแล้ว แยกทำไม่ได้ นี้เราทำโดยให้ผู้ปกครอง พยายามที่จะอำนวยความสะดวกให้ได้ และ ให้ทวนหน้าถึงตากันไม่เซเลือกที่รกรกที่ซึ่ง แม่ทานตั้งขอสงฆ์ข้าพเจ้าคิดว่านายอำเภอ บางคนก็เลือกที่รกรกที่ ซึ่ง หรือ ที่สุดเอา

บ่อน้ำไปสร้างที่บ้านของคนนั้นก็เป็นเรื่อง
คนไม่ดีซึ่งเราปราบให้หมดสิ้นไปไม่ได้
แม้ชีวิตเราก็ปราบไม่หมด เพราะ
ฉะนั้นต้องมีคนซึ่งเป็นเรื่องทางปกครอง
บอกขึ้นมาว่า คุชิตทางผู้ปกครองจะทำโทษ
ลงทัณฑ์จริงหรือไม่ นั่นเป็นทางปฏิบัติ
ปลีกย่อย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอปฏิเสธ
อย่างยิ่งถ้าหากว่าจะให้มีการยึดกันแล้วก็
จะเป็นภาระผูกพัน แล้วดอกเบ็ญก็จะ
เกิดขึ้น แล้วจะทำอย่างไรกับผู้เจ้าหนี้
ลูกหนี้จะทับถมมาก ๆ เขาไม่รู้เสร้างสน
ลงท้ายงานที่หวังดีแก่ประชาชนในท้องถิ่น
นั้นก็ไม่ได้ผล นี่แหละข้าพเจ้าขอให้
ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติขอให้ระลึกถึงในข้อ
นี้ด้วย.

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ : ความ
จริงข้าพเจ้าควรจะยุติได้แล้ว แต่ว่าถ้า
หากว่าหลักการของท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยกับหลักการของข้าพ-
เจ้าบังเอิญเคราะห์ร้ายไม่ตรงกัน ข้าพเจ้า
จึงจำเป็นต้องขอเวลาสักพักหนึ่งสักเล็ก
น้อยในการที่ท่านกล่าวว่าท่านต้องการยืม
เงินตำบล ก. ตำบล ข. ขอโทษโอนไม่ใช่
ยืมเอามาใช้ตำบล ก. ตำบล ฉ. และโดย
ไม่มีข้อผูกพัน และโดยที่ตำบล ก. ตำบล
ข. ไม่มีหวังได้เงินนั้นกลับมาบำรุงบ้าน
ของเขาเลย ข้าพเจ้าเห็นว่าอันนี้ไม่ใช่

หลักสมานประโยชน์ เป็นการทำลายสา-
มัตติกกัน ตำบล ก. ตำบล ข. ได้ให้
เงินไป หรือตำบลต่อ ๆ ไปที่ถูกโอน
เงินไปแล้วเขาไม่มีหวังที่จะได้เงินคืน
และในที่สุดเขาไม่มีหวังได้แทนที่เขาจะ
ขมกั้ขมมันทำให้เกิดประโยชน์ชนในท้อง
ที่ในตำบลของเขาให้มาก ๆ เขาก็เกิดท้อ
แท้ซึ่งถ้าเขาทำมากไปเงินกลับจะมายำรุง
หมู่พวกพ้องเขาก็ไม่ได้ เพราะเหตุว่า
เงินก้อนที่เขานั้นได้ถูกเอาไปเปล่า ๆ ไม่
มีข้อผูกพันกัน อันนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็น
การทำลายประโยชน์แทนที่จะเป็นการ
สมานประโยชน์ จริงอยู่ท่านบอกว่าคน
ในอำเภอเดียวกัน คนในจังหวัดเดียวกัน
คนในตำบลเดียวกันโดยสภาพถือว่าเป็น
พี่น้องกัน แต่ขอให้ท่านได้โปรดคิด
แยกแยะอีกนิตหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าไม่
ต้องถึงจังหวัด เอาหม่อม ๒—๓ หลัง
ถาวรเรือนหนึ่งในร้อยของหมู่บ้านว่าเขา
สมานประโยชน์แค่นั้น สมานประโยชน์
แต่เฉพาะที่เขาจะยื่นโยนกันได้ แต่เมื่อ
ได้ไปแล้วเอาคืนมาได้ ไม่ใช่ได้ไปแล้ว
เอาไปเปล่า ๆ ในโลกนี้ไม่มี ข้าพเจ้า
คิดว่าอย่างนั้น หลักที่ว่าไม่ใช่เป็นการ
ทำลายประโยชน์ ทำลายสามัคคีธรรม
ข้าพเจ้าเห็นอย่างนั้น จึงจำเป็นต้องขอ
ประทานกล่าวและขอยืนยันว่าวัตถุประสงค์ที่เสนอ

นี้ เสนอเพื่อราษฎรทั่ว ๆ ไปไม่ใช่เอาประโยชน์ของคนตั้งหมั้นมาให้แก่คนร้อยหรือสองร้อยคน.

ประธานพฤษสภา : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะแก้ไขอย่างไรท่านแก้ว่า สึงหะคเซนทร์ขอแปรเติมว่าให้ยืม ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือ ๘ คน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้.

ประธานพฤษสภา : วาระที่ ๒ ผ่านไปแล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรประกาศออกเป็นกฎหมายใช้ได้ ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานพฤษสภา : ท่านผู้ใด

ประธานพฤษสภา: ท่านผู้ใดเห็นเห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิม ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือ ๑๖ คน

ประธานพฤษสภา:เป็นอันว่าให้คงไว้ตามร่างเดิมขอให้เลขาธิการอ่านต่อไป

รักษาการเลขาธิการรัฐสภา :

ไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานพฤษสภา : เป็นอันว่าให้ประกาศใช้ต่อไปได้

ระเบียบวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์

พ.ศ. ๒๔๘๘

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ. ๒๔๘๘

หลักการ

เพื่อประโยชน์แก่การปกครอง สมควรจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ที่ถูกลบเป็นจังหวัดใหม่

เหตุผล

โดยที่ปรากฏว่าท้องที่จังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อได้ถูกลบประกาศเรื่อง รวมท้องที่บางตำบลและบางจังหวัด ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๔ ไม่เป็นการเหมาะสม

LIRT

และสะดวกในการปกครอง จึงสมควรที่จะปรับปรุงแก้ไข โดยจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ที่
ถูกยุบนั้นเป็นจังหวัดขึ้นใหม่

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงท้องที่จังหวัดมหาสารคามเสียใหม่โดยจัดตั้งจังหวัด
กาฬสินธุ์ขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์
พ.ศ. ๒๕๔๘"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้แยกอำเภอกาฬสินธุ์ อำเภอกมลาไสย อำเภอยางตลาด อำเภอ
สหัสขันธ์ และอำเภอกุฉินารายณ์ ออกจากการปกครองของจังหวัดมหาสารคามจัดตั้ง
เป็นจังหวัดขึ้นเรียกว่า จังหวัดกาฬสินธุ์

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

พระยาสุนทรวิจิตร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ จัดตั้ง จังหวัด กภาพสินธุ์ พ.ศ. ๒๔๘๕ หลักการ "เพื่อประโยชน์แก่การปกครอง สมควรจัดตั้งจังหวัดกภาพสินธุ์ที่ถูกลบเป็นจังหวัดใหม่" เหตุผล "โดยที่ปรากฏว่าท้องที่จังหวัดกภาพสินธุ์ เมื่อได้ถูกลบโดยประกาศเรื่องรวมท้องที่บางตำบลและบางจังหวัด ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๕ ไม่เป็นการเหมาะสมและสะดวก ในการปกครอง จึงสมควรที่จะปรับปรุงแก้ไขโดยจัดตั้ง จังหวัด กภาพ สินธุ์ ที่ ถูกลบ นั้น เป็นจังหวัดขึ้นใหม่"

ข้าพเจ้าขอเรียนเพิ่ม คือ สถานที่ว่าร่าง พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ สมาชิก ได้เป็นผู้เสนอขึ้นมา และรัฐบาลได้พิจารณาเห็นด้วยว่า จังหวัดกภาพสินธุ์ซึ่งเดิมมีท้องที่อยู่ ๕ อำเภอแล้ว ได้ยุบไปรวมกับจังหวัดมหาสารคามเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ นั้นมีท้องที่กว้างใหญ่ไพศาลและมีจำนวนพลเมืองมาก ปรากฏว่าราษฎรหลายอำเภอที่อยู่ห่างไกลออกไปนั้น ในการที่จะ ไป มา ยัง จังหวัด มหา สาร คาม ไม่มีความสะดวกเพราะทางคมนาคมคือถนนที่ใช้อยู่ก็มีอยู่เฉพาะ ระหว่าง อำเภอ กภาพ-

สินธุ์กับจังหวัดมหาสารคามเท่านั้น โดยที่จังหวัดกภาพสินธุ์ที่ถูกลบนั้น มีพลเมืองอยู่มากและกิจการก็มากเพราะว่าทั้งปริมาณและคุณภาพก็พอสมควร ที่จะ ยก ขึ้น เป็นจังหวัด เพื่อให้การปกครองได้มีความสะดวก ได้มีความเรียบร้อยโดยทั่วถึง เพราะฉะนั้นจึงนับว่าเป็นความจำเป็นที่สมควร จะ ได้ยกจังหวัดกภาพสินธุ์ที่ยุบนั้น ให้เป็นจังหวัดอีก โดยเหตุผลดังกล่าวมานี้ก็หวังว่า สภานี้ คง จะ รับ หลักการ วิเคราะห์พิจารณาด้วยดี

หลวงจอร์จรัถกัลยาณวินิจ: ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เผอิญ ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย โดยเหตุผลที่ว่าเป็นการถอยหลังเข้าคลองมากกว่าที่จะเดินหน้า เนื่องจากว่าตามที่ทางรัฐบาลได้แถลงมานั้นก็บอกว่าเป็นประโยชน์แก่ การ ปก ครอง และที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ไม่เป็นการเหมาะสมและสะดวกในการปกครอง ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยก็ได้แถลง เมื่อ ก็ ยัง ไม่ สู้ ชัดเจนกว่าชัดซึ้งอย่างไร ในการ ที่ ไม่สะดวกแก่การปกครองแท้จริงเท่าที่กภาพสินธุ์ร่วมกับจังหวัดมหาสารคาม มาเท่าที่ข้าพเจ้าได้ก็เป็นเวลาหลายปีก็ไม่ปรากฏว่าไม่สะดวกอย่างไร แต่ขอมาในระยะที่เรา ได้มีการ ปก ครอง ใน รูป ที่มี ผู้ แทน

และมีพรรคการเมืองก็เกิดจะมีการแบ่งแยก จังหวัดต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นจังหวัดใหญ่ ๆ และในทางรัฐบาลข้าพเจ้าคิดว่าคงจะได้แยกเอาจังหวัดใหญ่ จังหวัดกลาง จังหวัดเล็กเป็นชั้น ๆ ลงไป ทั้งจะเทียบได้จากตำแหน่งหน้าที่ของข้าหลวงประจำจังหวัดและบรรดาข้าราชการที่อยู่ในจังหวัดกันนั้นเป็นชั้นเอก ชั้นโท ชั้นตรีอะไรแหล่งนี้เป็นต้นในฐานะที่ข้าพเจ้าได้เคยไปจังหวัดมหาสารคามมา ๒ ครั้ง ข้าพเจ้าในฐานะที่ได้เคยไปจังหวัดมหาสารคามมาสองครั้ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีผลเมืองในจังหวัดนี้กล่าวโดยแน่แท้แล้วเป็นผลเมืองที่อยู่ในความสงบเรียบร้อย แต่ความสะดวกในเรื่องถนนหนทางไม่กว้างขวางมากมายเหมือนอย่างในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรีซึ่งในขณะนั้นก็มียู่แทบทั่วพระราชอาณาจักร ในการที่จะเพิ่มให้เป็นจังหวัดชั้นอื่นก็อึดอัดที่จะให้เป็นจังหวัดชั้นอื่นนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในเรื่องงบประมาณจะต้องกระทบกระเทือนเป็นอันมาก - จะต้องมีข้าราชการทุกแผนกทุกกระทรวงที่มีปรากฏอยู่ในนั้นอย่างน้อยรายจ่ายก็จะต้องเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะเช่น ในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรก็ต้องเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัวอย่าง-

ไม่มีปัญหา ข้าพเจ้าใคร่ครวญอยู่หลายวันแล้วเห็นว่าไม่มีความจำเป็นอะไรเลยในการที่จะตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ขึ้นใหม่ โดยแยกจังหวัดมหาสารคามมาตั้งขึ้นใหม่ ข้าพเจ้ามองไม่เห็นและไม่เห็น พ้องด้วยเลย ข้าพเจ้าคิดว่าการทำเช่นนั้นอีกต่อ ๆ ไปอาจจะทำอีก เพราะมีจังหวัดใหญ่ ๆ อยู่หลายจังหวัด ต่อไปอาจจะมีการปักปันเกิดขึ้นเพราะอำเภอปักปันเป็นอำเภอใหญ่กว่าหลายสิบจังหวัดในเมืองไทย แต่ว่าก็มีอีกหลายสิบจังหวัดที่ควร จะยกมารวมกับจังหวัดใหญ่ ๆ ได้ เช่นจังหวัดเล็ก ๆ ถ้าพูดอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าจะยุบได้แต่จะคิดขัดอะไร ไม่ทราบ ข้าพเจ้าจะไม่พูด ข้าพเจ้าจะพูดถึงปัญหาของจังหวัดที่จะตั้งขึ้นใหม่นั้นก็คือจังหวัดกาฬสินธุ์อีกครั้งหนึ่ง รายจ่ายจะมาก ผลเมืองเขาก็สงบเรียบร้อยดีอยู่แล้วไม่เห็นจะไปจัดตั้งอีก นอกจากจะเป็นอารมณ์ในรูปของการเมืองมากกว่า ข้าพเจ้าขอประทานอภัยยิ่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ก่อน

พระยาสุทรพิพิธ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): เพื่อความเข้าใจข้าพเจ้า จะขอเรียนให้สภานี้ได้ทราบถึงหลักความคิดในเรื่องจัดเขต

LIRT

ท้องที่การปกครองแต่จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งได้ยุบลงเป็นอำเภอเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๔ การยุบในครั้งนั้นก็ มีเหตุผลว่า โดยที่ จะให้งบประมาณเข้าสู่ศูนย์กลางไปกับการยุบจังหวัดและการปลดข้าราชการ ด้วยเหตุผลที่ยุบจังหวัดกาฬสินธุ์ ในครั้งกระนั้นที่เป็นจังหวัดใหญ่มีพลเมืองถึง ๗-๘ แสนที่ยุบลงไปนั้นก็ถือหลักการอย่างที่ทำนุผู้อภิปรายได้อภิปรายเมื่อก่อนก็ เพราะราษฎรเขาก็สงบเรียบร้อยดีแล้ว ต่อมาในเรื่องยุบรวมจังหวัดนั้นเราก็ ทำกัน อีกเช่นยุบจังหวัดนครนายก จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร นนทบุรีอะไรเหล่านี้ นี่ก็เป็นแง่คิดในการปกครองในการที่เรายุบจังหวัดต่างๆลงภายหลังนั้นก็เห็น ว่าทางคมนาคมสะดวกเรียบร้อยดีแล้ว ระยะทางก็ไม่ไกลไกลจำนวนพลเมืองก็มีน้อย เราจึงยุบลง นี้ก็จะเป็นการประหยัดทรัพย์ได้ แต่ความจริงนั้นในการยุบจังหวัดต่างๆครั้งที่ผ่านมาทางสภาผู้แทนราษฎรในสมัยนั้นก็ได้คัดค้านเป็นอันมาก แล้วก็ได้อเอาตัวเลขงบประมาณมาดูกันว่าเรายุบจังหวัดหนึ่งเราได้เงินเท่าไรก็จะได้เงินเพิ่มอีกสัก ๒-๓ พันบาท นี่แปลว่าได้กำไรเท่าไรนั้น ที่นี้ในการที่จะยุบจังหวัด

เดิมก็มีความคิดความเห็นกันว่า จังหวัดนครสวรรค์จะให้หมิ่นท้องที่กว้างใหญ่และมีจำนวนพลเมืองมาก แล้วเราอาจจะจัดเป็นจังหวัดชั้นเอก ชั้นโท ชั้นตรีได้ แต่หลักการอันนั้นก็เป็นอย่างนั้นไม่ได้ เพราะว่าด้วยสภาพในการปกครองของเราปัจจุบันนี้ไม่ควรจะจัดเป็นจังหวัดชั้นเอก ชั้นโท ชั้นตรีอย่างแบบการปกครองโบราณ ที่ปัญหาที่มีมาถึงว่าในการปกครองราษฎรนั้น เราเอาอะไรเป็นหลัก เราจะนึกว่าราษฎรที่ไหนเขาสงบเรียบร้อยดีแล้วเราก็ไม่จำเป็น จะต้องตั้งจังหวัด ตั้งอำเภอเพื่อให้มีเจ้าพนักงานปฏิบัติการปกครองกับเขาอย่างนั้นหรือข้าพเจ้าคิดว่าถ้าถือหลักในแง่เช่นแล้วเห็นจะไม่เหมาะราษฎรที่เขาสงบเรียบร้อยดีแล้วเขาคงจะได้รับการปกครอง เพราะว่าการปกครองนั้นไม่มีเฉพาะการปราบปราม มีการบำรุง การส่งเสริม การส่งเสริมอีกนานาประการ ที่นี้เราถือหลักว่าการยุบจังหวัดนั้น ไม่ได้ผลอะไรจึงได้ตั้งจังหวัดชั้นเอกใหม่ๆ ตั้งที่ได้ผ่านสภาไปแล้วเหมือนกัน เช่นจังหวัดนนทบุรี จังหวัดนครนายก จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งได้ผ่านสภาไปแล้ว โดยเฉพาะความ

เห็นของรัฐบาลปัจจุบันนี้ เรามุ่งที่จะให้
การปกครองดูแลประชาชนพลเมืองให้
ทั่วถึง เพราะฉะนั้นเราก็มีความตั้งใจ
จะต้องตั้งจังหวัดเพิ่มขึ้นอีก จังหวัดใดที่
มีพลเมืองมาก มีงานมากมีท้องที่กว้าง
ขวาง โดยเฉพาะคณะกรรมการจังหวัด
คณะเดียว ข้าราชการประจำจังหวัดคนเดียว
ไม่สามารถจะออกตรวจตราเยี่ยมเยียนได้
ทั่วถึง แล้วเราก็จำเป็นต้องตั้งขึ้นอีก
เพราะเราเริ่มคิดจะปฏิบัติในทางบำรุงพล-
เมือง แปลว่าในท้องที่ใดมีเหตุการณ์อะไร
เป็นสำคัญ เช่นมีการโจรผู้ร้ายมากเราให้
อาณาเขตจังหวัดนั้นเล็กลง กำลังปราบ
กำลังควบคุม กำลังปกครองก็จะได้พอ
สมควรกัน จังหวัดใดที่ราษฎรเขาสงบ-
เงียบเรียบร้อยดีแล้ว มีกระทรวงต้องบำรุง
เขาในเรื่องการอาชีพ ในเรื่องวัฒนธรรม
และศีลธรรมอย่างใด เจ้าหน้าที่ก็จะไป
สามารถออกไปติดต่อแนะนำชี้แจงกันได้
ทั่วถึง เดี๋ยวนี้เราปล่อยให้จังหวัดหนึ่ง
มีพลเมืองตั้งล้าน และคณะกรรมการจังหวัด
ก็มีอยู่ ๕-๖ คน จังหวัดหนึ่งมีพลเมือง
๓ หมื่น คณะกรรมการจังหวัดก็มีอยู่ ๕-๖
คนเท่ากัน ไม่มีอะไรแปลกกันเลย เช่น
นี้แล้วเราก็คิดหรือไม่เล่า ว่าจังหวัดที่พล
เมืองสงบเรียบร้อยแล้วนั้น แต่เรา

ไม่มีเจ้าหน้าที่เพียงพอที่จะดูแลให้ทั่วถึง
ในการระงับทุกข์บำรุงสุขให้แก่เขา นั้น
ก็เรียกว่าไม่เป็นธรรมหรือไม่เสมอภาค
หลักการปัจจุบันจึงมุ่งไปในทางที่จะจัดเขต
ให้เหมาะสม ให้ควรแก่กำลังของฝ่ายบริ-
หารที่มีอยู่ จะไปดูแลสารทุกข์สุขดิบ
ของราษฎรให้ทั่วถึง อย่างจังหวัดกาฬสินธุ์
ที่รวมสารคามเวลารวมกัน เพราะเวลานั้น
นึกว่าจะได้เงินก็ยิบๆ หาได้ก็คิดถึงว่าผลที่
เสียหายมาก็คือเป็นเงินเป็นทองแล้วยิ่งกว่า
งบประมาณที่ได้ตัดลงไป ให้เสียอีกเพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าเองเป็นผู้รับผิดชอบใน
เรื่อง การที่จะจัดเขตการปกครองและ
ในเรื่องที่จะบริหารการปกครองมีเจตจำ-
นงอย่างนี้ มีความตั้งใจที่จะให้การ
ปกครองนั้นไปถึงราษฎรโดยทั่วหน้ากัน
อันนี้เมื่อสมาชิกเขาเสนอจังหวัดกาฬ-
สินธุ์ขึ้นเป็นจังหวัดใหม่ขึ้นมารัฐบาลจึง
ได้เห็นพร้อมด้วย และเรียนด้วยว่าจะ
มีการพิจารณาตั้งจังหวัดขึ้นอีก ในกาล
ข้างหน้า เพื่อจะให้การปกครองทั่วถึง
ดังหลักการที่ได้กล่าวมาแล้ว

หลวงอรรถกถญาณวนิจ : ข้า-
พเจ้ารู้สึกทราบซึ่งตั้งใจดีอย่างของท่าน
รัฐมนตรีมหาดไทยที่พยายามจะบำรุง
ความสุขของประชาชนพลเมืองอันกว้าง

LIRT

แบ่งสรรปันส่วนเหมาะสม กับ เหตุการณ์ และกำลัง นั้น ในข้อนี้มันก็มีในแง่ที่จะ เกิด คือว่าการที่เราจะตั้ง จังหวัดขึ้น นั้น ไม่ได้คิดถึงว่ามีใครผู้ร้าย เป็นเหตุสำคัญ อย่างเดียว ต้องคิดถึง อาณาเขต ท้องที่ และจำนวนพลเมือง อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ประกอบกันด้วย เพราะฉะนั้นในบางจังหวัดที่แม้ว่า ใน ขณะนี้ โจรผู้ร้าย จะ มาก แต่ไม่มีเหตุผลอื่น ประกอบเราก็ ไม่คิด แยกตั้งจังหวัดขึ้นเอง โจรผู้ร้ายจะ ฉก-เงิน มากมายเสมอ ไป นั้นมันเกิด จากวิ-กฤตการณ์ของโลกเมื่อเรา ได้ทำการปราบปรามไปเมื่อมีเวลาพอสมควรแล้ว โจรผู้ร้ายก็อาจจะสงบเรียบร้อยลงได้ เพราะ ฉะนั้นในจังหวัดที่มีกรณีเช่นนี้ก็ไม่จำเป็นต้องไปแยกตั้งจังหวัดขึ้น จะแยกตั้ง จังหวัดขึ้นนั้น ก็เป็น หน้าที่ ของรัฐบาลที่จะได้พิจารณาต่อไป

พลโท มังกร พรหมโยธี : ความจริงพระราช บัญญัตินี้ ข้าพเจ้า ก็ ไม่คิดว่า จะทำน แต่เมื่อได้ฟังคำอภิปราย ของท่าน รัฐมนตรีมหาด ไทย และเพื่อน สมาชิกชนมาแล้วก็รู้สึกว่าจะอยากจะทำ และ ชี้แจงเหตุผลเป็นบางอย่าง เพื่อเป็น ข้อคิดของ ท่าน รัฐมนตรีมหาดไทยบ้าง คือ การที่ตั้งจังหวัด กาศสินธุ์ ขึ้น ซึ่งท่าน

สมาชิกได้กล่าวมาแล้วว่าเห็นจะเป็น ค้วย เรื่องเกี่ยวกับทางพรรคการเมืองอะไรเพื่อ ให้เป็นที่พอใจนั้น ข้าพเจ้าจะไม่พูดถึง ข้าพเจ้าจะพูดแต่ ในเรื่องหลักวิชาว่าเรา ควรจะทำอย่างไร ความจริงในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ได้เคยอยู่ในกระทรวงมหาดไทยมา เป็นเวลานานอยู่ แต่ได้พยายาม ศึกษา การปกครองตามสมควร ในการที่เราจะมา เพิ่มเติมชนมาอีกจังหวัดหนึ่งนั้น ในข้อนี้ เพื่อนสมาชิก ได้กล่าวแล้วว่า ในจังหวัด กาศสินธุ์นี้มี ทางคมนาคม หรือ การติดต่ออะไรก็รู้สึกว่าจะทำนกล่าวว่ามีเหตุผล ความจริงข้าพเจ้าก็ได้เคยไปตรวจราชการ ทาง ภาคอีสาน มาแล้วเช่นเดียวกัน และก็ ได้เห็นกิจการทางภาคอีสานนั้นเป็น อย่างที่ ได้ไป โดยทั่วถึง เพราะฉะนั้น ในข้อนี้ข้าพเจ้าคิดว่า การที่ท่าน รัฐมนตรี มหาดไทยได้แถลงว่าต่อไปถ้ามีความจำเป็นก็จะได้จัดใหม่จังหวัดเพิ่มขึ้น ๆ เป็นลำดับ ข้าพเจ้าเกรงว่าการปกครองเวลา ทางมหาดไทยก็ จะแยก อยู่แล้ว มีจังหวัด ๕ จังหวัดใหม่ก็น่าเห็นจะเป็น ๗๖ จังหวัด ซึ่งใน สมัยนั้น เราก็มียัง จังหวัดบ้าน สมุทรปราการ สมุทรสาคร และนคร-นายก ในเวลานั้นท่านก็เป็น ปลัดกระทรวงอยู่ ท่านยังบอกว่า จังหวัดลำพูน

ก็ควรจะยุบเสียเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ยัง
 รังเรออยู่ เพราะว่าเวลานั้นยังมีเจ้าเมือง
 ล้าพูนอยู่จึงไม่ได้ยุบในขณะนั้น และต่อ
 มาในสมัยที่เปลี่ยนรัฐบาลใหม่ก็เห็นว่า
 จังหวัดเหล่านี้ ควรจะมี จึงได้ยกฐานะ
 เป็นจังหวัดขึ้นซึ่งจะเป็นความสะดวกลง
 การปกครองนั้น ข้าพเจ้าไม่พูดถึงใน
 เรื่องนี้ แต่ในเรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นว่าใน
 การที่จะเพิ่มจังหวัดต่อไปอีกนั้น ข้าพเจ้า
 เห็นว่า จะไม่ควรเหมาะสมกับประเทศที่
 มีความเจริญขึ้นไปแล้ว เพราะอย่างไรก็
 ตามการคมนาคมและการศึกษาและอย่าง
 อื่น ๆ นั้น คือไปตามมีแผนการบำรุงชน
 บทขึ้นแล้ว บางทีรัฐบาลก็ได้ทุ่มเทเงิน
 ทองในการนี้แล้ว การที่จะมีจังหวัดขึ้น
 มาอีกนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า จะเป็นการสิ้น
 เปลืองมิใช่น้อย และการปกครองจะมีหนึ่ง
 สื่อไปมาพูดจากันก็จะมีเรื่องมากมาย ซึ่ง
 เรื่องนี้กระทรวงมหาดไทยเคยคิดจะให้
 เทศาอยู่แล้วเพื่อให้การปกครองน้อยลง
 ไป แต่ได้ฟังท่านรัฐมนตรีว่าการกระ
 ทรวงมหาดไทยอภิปรายว่า ควรจะมีจ้ง
 หวัดเพิ่มขึ้นอีกต่อไป ข้าพเจ้าก็ขังใจ
 ข้าพเจ้าเห็นว่า การเพิ่มจังหวัด ควรจะมี
 น้อย เพิ่มอำเภอหรือกิ่งอำเภอดีกว่า

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่าน รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงมหาดไทยถามผู้ที่เคยไป
 ตรวจราชการกับข้าพเจ้าว่าค่านึงอย่างไร
 และเห็นด้วยอย่างไร ในภาคอีสาน ควรมี
 กิ่งอำเภอให้มากจะได้ไม่ต้องเปลืองเงิน
 นี้ อำเภอห่างไกลไม่มีใครไปมาหาสู่ข้าราชการ
 เจ้าหน้าที่ปกครองไม่ได้พบกับ
 ประชาชนเลย ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าการ
 การที่จะปกครองดูแล ถ้าหากว่าเรามีกิ่ง
 อำเภอเพิ่มขึ้นอีกจะเป็นการสมควรไม่
 ต้องจ่ายเงินมาก ในเรื่องนี้บังเอิญ
 เคราะห์ร้ายเราได้ออกจากรัฐบาลนั้นเสีย
 จึงเป็นเพียงคำริว่าจะมีกิ่งอำเภอขึ้น
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐมนตรีว่าการ
 การกระทรวงมหาดไทยจะเพิ่มจังหวัดให้
 มากต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะมี
 กิ่งอำเภอให้มากขึ้นในภาคอีสานหรือใน
 แห่งอื่นเหล่านั้นยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นขอ
 ฝากข้อสังเกตให้รัฐมนตรีด้วย

ประธาน พุฒสภา : ข้าพเจ้า
 ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรรับ
 พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้
 ไปรตยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธาน พุฒสภา : ผู้ใดไม่
 เห็นด้วย ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

LIRT

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย	จรรยาบรรณเดียว
ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่า	ประธานวุฒิสภา : รัฐบาล
ส่วนมากรับไว้พิจารณา	ขอเสนอพิจารณาแล้วเดียว ขอให้เลขา
พระยาสุนทรพิพิธ (รัฐมนตรี	ธิการอ่าน
ว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ขอพิ-	รักษาการเลขาธิการรัฐสภา :

ร่าง

พระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ. ๒๔๘๕

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามเสียใหม่ โดยจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ. ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้แยกอำเภอกาฬสินธุ์ อำเภอกมลาไสย อำเภอยางตลาด อำเภอสหัสขันธ์ และอำเภอกุฉินารายณ์ ออกจากการปกครองของจังหวัดมหาสารคามจัดตั้งเป็นจังหวัดขึ้นเรียกว่า จังหวัดกาฬสินธุ์

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

ไม่มีผู้ใดออกความเห็น

ประธานวุฒิสภา : ระเบียบ
วาระที่ ๒ ผ่านไปแล้ว พิจารณาใน
วาระที่ ๓ ต่อไป ท่านผู้ใดเห็นว่าร่าง-
พระราชบัญญัติสมควรประกาศเป็นกฎ-
หมายใช้ ได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดไม่เห็น

ด้วย โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานวุฒิสภา : ส่วนมาก
เห็นควรใช้เป็นกฎหมายได้

ต่อไปร่างพระราชบัญญัติธรรม-
นุศาสตร์ทหาร (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.

๒๔๕๐ ของรัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติธรรมนุศาสตร์ทหาร (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๔๕๐

หลักการ

เพื่อเปิดโอกาสให้โจทก์ จำเลย ในศาลทหารเวลาปกติแต่งตั้งทนายว่าต่างแก่ต่าง
ได้มากกว่าที่เป็นอยู่แล้วแต่เดิม

เหตุผล

ในเวลาปกติควรจะเปิดโอกาสให้โจทก์ จำเลย ในศาลทหารทนายของตน
ได้ตามสมควรแก่ความจำเป็นแห่งคดี ทั้งนี้เพื่อความยุติธรรมที่เขาพึงควรมีควรได้
รายละเอียดจะ ได้แสดงในที่ประชุม.

(สำเนา)
ร่าง

พระราชบัญญัติธรรมนุญศาล (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

.....
.....
.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วย ธรรมนุญศาล ทหาร

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติธรรมนุญศาลทหาร (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติธรรมนุญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑ ในเวลาปกติคดีที่มิใช่ความผิดอันเกี่ยวกับวินัยทหาร โดยเฉพาะหรือที่ต้องพิจารณาเป็นการลับ ตามความในมาตรา ๕๖ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัตินี้ โจทก์ยังเป็นผู้เสียหายและจำเลยจะแต่งตั้งบุคคลซึ่งอยู่ในอำนาจศาลทหารหรือข้าราชการกลาใหม่ให้เป็นทนายว่าต่างแก่ต่างคดีของตนก็ได้ แต่ทนายนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากกรรมการหรือตุลาการศาลให้ว่าต่างหรือแก้ต่างได้ด้วย หรือจะแต่งตั้งทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความให้ว่าต่างแก้ต่างคดีของตนก็ได้

ทนายหรือทนายความที่ได้รับอนุญาตให้ว่าต่างหรือแก้ต่างตาม ความ ใน วรรคก่อน ต้องตกเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจของศาลทหารในกรณีที่ได้กระทำความผิดในวาระว่าความในศาลหรือเข้ามาในบริเวณศาล”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

พล.ท. จีระ วิชิตสงคราม(รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม): รัฐ-
บาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ ธรรมนูญ
ศาลทหาร (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐ โดย
มีหลักการว่า เพื่อเปิดโอกาสให้จำเลยใน
ศาลทหารเวลาปกติแย้งทนายว่าต่าง แก่
ต่างได้มากกว่าที่เป็นอยู่แล้วแต่เดิม เหตุ
ผล ในเวลาปกติควรจะได้เปิดโอกาสให้
โจทก์จำเลยในศาลทหารทนายของตน
ได้ตามสมควรแก่ความจำเป็นแห่งคดี ทั้ง
นี้เพื่อความยุติธรรมที่เขาควรมีควร ได้
สำหรับ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นใน
ชั้นเดิมที่เดิยวนั้น นายกิจจา วิชนสินธุ์
ผู้แทนนะเชิงเทราได้เป็นผู้ที่เสนอในสภา
ผู้แทนแล้ว ทางรัฐบาลได้รับไปพิจารณา
เมื่อได้ปรับปรุงเสร็จแล้วก็ได้เสนอเข้ามา
ยังสภาผู้แทน ขอข้แจงเพิ่มเติมว่าต่าง
ในการแก้ไข พระราชบัญญัติ ฉบับนั้น
คือว่า ในเวลาปกตินอกจากคดีที่เกี่ยวข้องกับ
วินัยทหารหรือเรื่องที่เป็น ความลับ แล้วก็
เปิดโอกาสให้โจทก์และจำเลยแย้งทนาย
ว่าความในศาลทหารได้ สำหรับที่ได้ตก
ลงเพียงเท่านั้น ก็โดยเหตุที่ว่าทางกระ-
ทรวงกลาโหมกำลังที่จะ ปรับปรุง พระ-
ราชบัญญัติหลายฉบับ เช่นธรรมนูญศาล
ทหาร กฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติ

กฎอัยการศึก การที่จะปรับปรุงนั้นก็
ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ ในเวลาปกติ ใน
เวลาสงคราม และในเวลาที่จะประกาศใช้
กฎอัยการศึกว่าควร จะร่างรูปแบบใด
ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็คือว่าจะ
ต้องพิจารณากันไปถึงเขตอันตรายซึ่งใน
เวลานี้ได้ผัดแผกไปกว่าแต่ก่อน โดยที่
ในสงครามในสมัยใหม่ เขตอันตรายที่
จะเรียกว่าเป็นยุทธบริเวณนั้น เกือบจะ
เป็นทั่วทั้งประเทศ เพราะฉะนั้นในการที่
จะปรับปรุงกฎหมายต่าง ๆ ให้เข้ารูปนั้น
ก็จะต้องเสียเวลานานซึ่งเจ้าหน้าที่ กำลัง
ทำอยู่แล้ว แต่เพื่อเปิดโอกาสให้ศาลของ
ทหาร สำหรับ ผู้ ที่มีคดี ได้รับความยุติ-
ธรรมตามสมควร เพราะฉะนั้นจึงได้แก้ไข
กฎหมายเฉพาะแต่ในเวลาปกติ ให้โจทก์
และจำเลยแย้งทนายว่าความในศาลทหาร
ได้ หวังว่าทางสภาคงจะรับหลักการ

พล.ต. ประยูร ภมรมนตรี :
ตามที่ทางรัฐบาล ได้เสนอ ร่าง พระราช
บัญญัติธรรมนูญศาลทหารแก้ไขเพิ่มเติม
เข้ามานั้น ในหลักการทั่วไปก็เป็นที่ยินดี
และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน แต่ว่ามีข้อ
ข้องใจอยู่บางประการที่จะขอเรียนตาม-
ท่านรัฐมนตรีสำหรับในเรื่องเกี่ยวข้องกับ
คดีความทางศาลทหาร หากว่าพระราช

บัญญัติกันไว้ก่อนระยะเวลา ๒-๓ ปี คงจะมีผู้ทบทวนเพราะไม่ต้องรับโทษ-ทัณฑ์ทางทหารหลายคน โดยที่รับความคุ้มครองและรับความช่วยเหลือทางทนายและในเรื่องศาลทหารนี้ ทางต่างประเทศได้มีเรื่องข้อจาว และเป็นเรื่องที่อยู่ตรงกันมากมายจนกระทั่งบางประเทศในเวลานี้ ถึงกับต้องตั้งกรรมการพิจารณาข้อพิพาทคดีศาลทหารทั้งหมดมาพิจารณากันใหม่ก็มี ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นข้อหนึ่ง เป็นข้อที่จะฝากข้อสังเกตท่านรัฐมนตรีไว้ในที่นี้ด้วยมีหลายประเทศที่มีคดีอยู่ตรงกันมากมาย เวลาในเรื่องศาลทหารและก็มีหลายประเทศที่ตงรัฐมนตรีกลาโหมเป็นประธานและประกอบด้วยอธิบดีกรมอัยการรับเอาคดีศาลทหารมาพิจารณากันว่าจะมีหนทางนิรโทษกันที่จะลดหย่อนผ่อนผันหรือจะพิจารณากันใหม่นี้ขอเรียนท่านรัฐมนตรีไว้ในที่นี้ อีกประการหนึ่งในบทที่ที่กำหนดว่าผู้ที่จะเป็นทนายความ จะต้องอยู่ในอำนาจของศาล ถ้าเผื่อว่าทำความผิดหรือประพฤติชอบประการใดจะต้องรับโทษ ในฐานะที่อยู่ในบังคับบัญชาของศาล นี่เป็นข้อหนึ่งที่จะทำให้ผู้ที่เป็ทนายความนั้นรังเกียจหรือไม่ยอมเข้ามาเพราะถ้าผิดพลาดแล้ว

ศาลอาจจะลงซึ่งได้ทันทีเพราะรู้แล้วว่าศาลทหารนั้นมีอำนาจเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นถ้าจะให้อำนาจเหมือนอย่างปกติแล้วควรตัดข้อความนั้นออก เพราะไหนๆ เมื่อจะให้ทนายมีอำนาจว่าความได้เต็มที่แล้ว ถ้าทนายทำความผิดหรือประพฤติมิชอบ ศาลทหารก็อาจจะเพิกถอนได้และถ้าประพฤติผิดในศาลทหารแล้วจะเอาความผิดหรือจะเอาความเหมือนกับจำเลยที่เป็นจำเลยแล้วไหนๆ เมื่อจะมีทนายแล้วก็ควรจะให้มีความอย่างเต็มที่ เพราะถ้าประพฤติมิชอบศาลทหาร จะยกเสียได้แหละดี เมื่อมีความผิดก็ควรจะได้ฟ้องร้องในศาลพลเรือนได้ต่อไปข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้

พลโท จีระ วิจิตสงคราม(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม) : สำหรับปัญหาข้อ ๑ ก็จะได้รับไว้พิจารณา แต่สำหรับปัญหาข้อ ๒ นี้เกี่ยวกับความเรียบร้อยในศาลข้าพเจ้าคิดว่าในศาลทั่วๆ ไปนั้นผู้ที่เป็นทนายนั้นก็จะต้องฟังคำสั่งศาล หรือจะต้องรับชำระระเบียบแต่เมื่อได้ตั้งทนายข้างนอกมาว่าความไม่ใช่คนที่ศาลทหารแล้วความเรียบร้อยก็อาจจะมิชุนยาก เพราะฉะนั้นจะเป็นการสมควรว่าเมื่อมีอำนาจให้แต่งตั้งทนายได้แล้ว ในเรื่อง

ทีมอยู่ที่ศาลทหารก็จะต้องฟังบังคับบัญชาศาล นี่ก็เป็นหลักทั่วไป นักคิดว่าจะ เป็นทางที่เรียบร้อย

หลวงอรรถกถยาณวินิจ : ต่างร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่าข้าพเจ้ารู้สึก ว่าไม่สมบูรณ์ ที่จริงถ้าจะดูตามเจตนา ที่ทางรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ท่านได้อภิปรายเมื่อก่อนก็รู้สึกว่าคุณมีเจตนาอย่างแรงกล้าที่จะให้เสรีภาพแก่ จำเลย หรือผู้ต้องหาที่จะได้มีการแต่งตั้งทนายต่อสู้คดีบ้าง แต่ว่าตามร่างนี้มีข้อยกเว้นเสียหลายอย่างเช่นในเรื่องวินัย ทนายนั้น อันนี้ข้าพเจ้าขอรับว่าสำหรับวินัยทนาย เมื่อทำผิดวินัยแล้วไม่ควรจะรับโทษ แต่ในเรื่องความลับ เรื่องกรณีความลับนี้เป็นการยาก และอะไรที่จะตัดสินว่า เป็นการลับหรือไม่ลับ และไม่ได้มีขอบเขตไว้ในกฎหมายใด ๆ ว่าอะไรเป็นความลับ นอกจากบัญญัติว่าลงไปว่าเป็นความลับ นี่ก็แต่งตั้งทนายไม่ได้ นี่เป็นการยากเหลือเกินข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเราจะให้มีการตั้งทนายกันแล้วก็ควรจะให้ มีอย่างเต็มที่ คือในเรื่องความลับนั้นก็ควรต้องให้ได้เหมือนกัน ทนายเวลานี้ในศาลนั้นเองตั้งศาลพลเรือนทำอยู่ทุกวัน นักทำ เป็นความลับได้ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนี้

จะเป็นการดีกว่า ถ้าจะว่าตามร่างนี้แล้ว พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังมีคำว่า ทนาย ความ ข้อนี้ก็เป็นเรื่อง การแปรญัตติมากกว่า และหลักใหญ่ที่ข้าพเจ้าคิดว่าร่างนี้ยังใช้ไม่ได้ จึงขอให้ท่าน ประธาน ได้โปรดพิจารณาในข้อนี้ด้วย

พล.ท. จีระ วิชิตสงคราม(รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง กลา โหม) : คือทางทหารเราจะต้องถือประมวลกฎหมายอาญาทหารเป็นหลักในการพิจารณาทั่วไป คือ ก่อนอื่นเราจะ ต้องดูว่าบุคคลที่เข้ามาเป็นทหาร ตามธรรมดาแล้วเราจะต้องมีการพิจารณาแตกต่างกับทางบุคคลพลเรือนว่าถึงใน ทางความเสมอภาคผู้ที่ มาเป็นทหารนั้นตามธรรมดาที่มีน้อยกว่าพลเรือนทั่วไป เพราะนอกจากจะมวปฏิบัติตามกฎหมายทั่วไปแล้วก็ต้องมาคอยฟังคำสั่งผู้บังคับบัญชาอีก อันนี้เป็นหลักทั่วไปทุก ๆ ประเทศ อันนี้ให้เสมอภาค หมายความว่าให้บุคคลทั่ว ๆ ไปกับทหารนั้นตามหลักเป็นไปได้ เนื่องจากเหตุนี้เองบาง ประเทศเขาจึงให้สิทธิทหารบางอย่าง เพราะเหตุว่าทหารนั้นไม่เสมอภาคเหมือนกับบุคคลธรรมดาทั่วไปในเรื่องหลักของทางทหารตามธรรมเนียมศาลทหารก็ เมื่อ

นักโทษแจงให้ท่านสมาชิกทั้งหลายทราบแล้วว่า อยู่ในระหว่างการที่เราปรับปรุง การที่จะปรับปรุงให้เรียบร้อยเพียงใดก็ต้องใช้เวลา การที่แก้ไขเพียงเท่านี้ก็ประสงค์อยาก จะให้ความยุติธรรมเท่าที่จะให้ไปได้ในขณะนี้ ก่อน ในเรื่องวินัยทหารมันต้องเป็นกฎหมายเป็นเรื่องสำคัญของทางทหารซึ่งตามธรรมดาเราต้องควบคุมเป็นพิเศษ

ในส่วนนี้ราชการลับ บางทีมีความจำเป็น ยกตัวอย่างว่าเกี่ยวกับเรื่องสืบราชการลับ เรื่องเช่นนี้ ในต่างประเทศเขาต้องระวังเป็นพิเศษ การที่เกี่ยวกับแผนกกิจการบางอย่างหลุดออกไป นั้นเราจะต้องกระทำกัน อย่างระมัดระวัง และผู้ที่จะเป็น ทนายนั้นต้องเป็น บุคคลที่ไว้วางใจจริง ๆ ถึงจะยอมให้เป็นได้ เพราะถ้าเปิดเผยแล้วจะเสียผลแก่ประเทศ เมื่อเช่นนี้รัฐบาลได้พิจารณาแล้วว่าพยายามจะเปิดให้เต็มที่ แต่เราไม่มีความจำเป็นอย่างไรก็ได้เปิดเท่าที่สามารถจะทำได้

หลวงอรรถกัลยาณวินิจ : ข้าพเจ้าคิดว่าท่าน ผู้มีเกียรติ และ ท่านผู้ กล่าวดูซึ่งกล่าว เมื่อก่อน ความจริง เข้าใจประเด็นที่ข้าพเจ้าเสนอกับ คำว่า ราชการลับกับพิจารณาลับมันต่างกัน ข้าพเจ้าว่า

ถึงเนื้อที่เท่า ถ้าวกรณีพิจารณาเป็นการลับก็ควรให้เขามิทนาย ได้โดยเสรี แต่ว่าท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง กลา โหม ท่านบอกว่าเป็นราชการลับ ข้าพเจ้าขอทำความเข้าใจก่อน ที่จะให้ ทำความเข้าใจเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ พูดถึงเรื่อง ราชการลับ ข้าพเจ้ามากกว่าพิจารณาเป็นการลับ ข้าพเจ้าขอทำความเข้าใจนั้นก่อนจะยอมหรือไม่ยอมก่อน

พล.ท. จีระ วิชิตสงคราม(รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง กลา โหม) : ข้าพเจ้าเองไม่ใช่ นักกฎหมาย แต่มีความเข้าใจอย่างนี้ การพิจารณาเป็นการลับ หมายความว่าเรื่อง นั้นเป็น เรื่องราชการลับ เมื่อเรื่องนั้นเป็น เรื่อง ราชการลับก็ต้องพิจารณาลับ ก็ต้องพิจารณาลับ ก็หมายความว่าอย่างนี้ คือเข้าใจกัน ว่าในเรื่องทั่ว ๆ ไปที่เป็นเรื่องปกติก็ ไม่ใช่อยู่ในเรื่องลับ

หลวงอรรถกัลยาณวินิจ : บางทีข้าพเจ้าจะมีอาชีพในทางกฎหมายอยู่บ้าง จึงเข้าใจเรื่องนี้ เรื่องที่พิจารณาลับ ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องลับ ใคร จะทำกัน ในที่ลับ ๆ อย่างที่เขาทำกันก็เป็นการลับ เรื่องเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอทำความเข้าใจอย่างนี้ ราชการลับ ราชการ

แผ่นดินข้าพเจ้าย่อมอย่างแนว ๕ ข้าพเจ้าย่อม แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องพิจารณาฉบับเป็นการลับ เพราะฉะนั้นขอทำความเข้าใจอันนี้ก่อนจะเอาอะไรกันแน่ แล้วจึงจะผ่านไป .

พลโท จีระ วิชิตสงคราม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม) : เรื่องนี้คิดว่าถ้าจะเอาถึงเรื่องรายละเอียดในนั้นแล้วก็ขอให้ท่านผู้ไปสอบถามรายละเอียดในชั้นกรรมาธิการ จะเป็นการสะดวก

ประธานพฤษสภา : ท่านรัฐมนตรีบอกว่าด้ายสงสัยแล้วจะ ใต้ให้เจ้าหน้าที่เขามาชี้แจงในชั้นกรรมาธิการ เพราะฉะนั้นในชั้นนี้ขอให้พิจารณาก่อนว่าควรจะรับหลักการไว้พิจารณาหรือไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่ง

ร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรพดกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือโดยพร้อมเพรียงกัน
ประธานพฤษสภา : พร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่ารับไว้พิจารณาต่อไป ส่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๒ แปรญัตติกี่วัน

พลโท จีระ วิชิตสงคราม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม) : แปรญัตติกี่ภายใน ๒ วัน *

ประธานพฤษสภา : ทางรัฐบาลขอให้แปรญัตติกี่ภายใน ๒ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานพฤษสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติตามที่รัฐบาลเสนอมา

หมตระเบียบวาระ ขอเลิกประชุม
เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

หลวงอรรถกัลยาณวินิจ

แก้ว สิงหะกเชนทร์

สิริ ชาตินันท์

ทองม้วน สติวบุตร

ทั้น พรหมพิทักษ์

อรุณ แสงสว่างวัฒนะ

ผูก ปาลธรรมี

หลวงประสิทธิ์นรกรรม

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

ชลอ อินทร

อาจันต์ อีฆวาส

อรุณ โอปรัสต์ม

วิชัย ชีรชาติ

มาณพ มณีโชติ

ประเทิม แท่งเพชร

โพโรจน์ ชัยนาม

วิชาการเลขาธิการพัฒนาสภา

พลเรือตรี ก.ป. ศรยุทธเสนี

ประธานพัฒนาสภา